

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Dip. Mgmt., Hlavná 45, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Tpo 1/2021 z 21. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 3. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpo 1/2021 z 21. januára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

„... si dňa 03.07.2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. na presne nezistenom mieste v meste Liptovský Mikuláš od doposiaľ nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktoré následne v osobnom motorovom vozidle značky [REDAKOVANÉ], ktoré viedol ako vodič [REDAKOVANÉ], počas cesty z mesta Liptovský Mikuláš do mesta Poprad odovzdal [REDAKOVANÉ], okres Poprad, pričom podľa predbežného vyjadrenia

Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Košiciach pod číslom PPZ-KEU-KE-EXP-2020/2926 zo dňa 04.07.2020 sa v prípade predloženej bielej kryštalickej látky, nachádzajúcej sa v plastovom vrecku jedná o látku s obsahom metamfetamínu o celkovej hmotnosti 0,75 g so zistenou prítomnosťou účinnej látky metamfetamín v množstve, ktoré zodpovedá minimálne 10 bežným jednotlivým dávkam drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok...“.

Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) z 3. júla 2020 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Uznesením č. k. 6 Tp 52/2020 zo 17. decembra 2020 okresný súd podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s použitím § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a sťažovateľa ponechal z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo väzbe i naďalej. Neprijal podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako dôveryhodných osôb za ďalšie správanie sťažovateľa a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal ani zloženie peňažnej záruky [REDAKOVANÉ].

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, pričom k porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy a porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru sťažovateľ v podstatnom namieta, že: 1. nespáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, a nenasvedčujú tomu ani vykonané dôkazy, pričom existencia podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom je postavená len na výpovediach spolupracujúcich spoluobvinených; 2.) dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný.

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza, že krajský súd náležite nerozhodol o jeho vznesenej námietke zaujatosti proti sudkyni pre prípravné konanie, ktorú vzniesol v rámci sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ zároveň namieta aj zbytočné prieťahy v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta aj spôsob, akým krajský súd odôvodnil právny záver o nemožnosti nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami.

K porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy sťažovateľ poukazuje na to, že došlo k bezdôvodnej kriminalizácii jeho osoby, a tým aj k protiústavnému zásahu do jeho cti a dobrej povesti. Uvedené ohrozuje jeho práx všeobecného lekára, ktorú vykonáva vo vlastnej ambulancii v Poprade. Aj po prípadnom prepustení z väzby a oslobodení spod obžaloby bude musieť svoju reputáciu dlhodobo naprávať.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu došlo tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ zároveň namieta, že krajským súdom nebolo náležité rozhodnuté o ním vznesenej námietke zaujatosti proti sudkyňi pre prípravné konanie, v dôsledku čoho nebolo bez zbytočných prietáhov, resp. urýchlene rozhodnuté o celej jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu (s tým, že mu uloží povinnosť podrobovať sa dohľadu probačného a mediačného úradníka, ako aj povinnosť dostavovať sa na úkony trestného konania, prijme záruku dôveryhodných osôb a prijme aj peňažnú záruku), sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ taktiež namieta, že krajským súdom nebolo náležité rozhodnuté o ním vznesenej námietke zaujatosti proti sudkyňi pre prípravné konanie, v dôsledku čoho nebolo bez zbytočných prietáhov, resp. urýchlene rozhodnuté o celej jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Pokiaľ ide o námietku porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, označené články ústavy a dohovoru sa na väzobné konanie nevzťahujú, pričom sú jednotlivé procesné záruky z označených článkov vyplývajúce inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

11. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy pripomína, že všeobecný súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného, okolností jeho zatknutia alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecný súd pri rozhodovaní o väzbe iba skúma, či sú splnené materiálne a formálne podmienky väzby predstavujúce základné väzobné podmienky, ktorých existencia musí byť daná pri vzatí obvineného do väzby, ako aj pri celom jej ďalšom trvaní (II. ÚS 24/2020).

12. Ústavný súd takto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu ich neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru:

13. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

14. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práva na slobodu a bezpečnosť v súvislosti s nedostatočným preskúmaním zákonnosti jeho väzby, ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

15. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje tento článok, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje konajúce súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Článok 5 ods. 4 dohovoru zároveň osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, a dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

16. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovieť. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

17. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

18. Krajský súd v napadnutom uznesení pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu v rámci posúdenia splnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa pristúpil najprv k posúdeniu dôvodnosti podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľ pri svojom výsluchu priznal, že sa v inkriminovanom čase nachádzal v motorovom vozidle spolu s obvinenou [REDACTED], ako aj s vodičom [REDACTED]. Krajský súd konštatoval, že zo spáchania skutku kladeného sťažovateľovi za vinu ho v podstatných bodoch usvedčuje obvinená [REDACTED], ktorá uviedla, že išli traja do Liptovského Mikuláša, sťažovateľ išiel do [REDACTED], ktorý predáva drogy. Výslovne si nepovedali, že idú kupovať drogy, avšak do [REDACTED] sa chodia kupovať drogy. Počas cesty jej zozadu dal sťažovateľ vrečko, v ktorom bol pervitín, ona vedela, že vo vrecku je pervitín. Podľa názoru krajského súdu zo spáchania skutku kladeného sťažovateľovi za vinu ho usvedčuje aj obvinený [REDACTED], ktorý uviedol, že mu zatelefonovala obvinená [REDACTED] ktorú pozná 16 rokov, s tým, aby ju odviezol do Liptovského Mikuláša. Do vozidla nastúpila na miesto spolujazdca vpredu a dozadu nastúpil sťažovateľ, ktorého predtým nepoznal a ktorý povedal, že idú do Liptovského Mikuláša. Keď sa blížili k Liptovskému Mikulášu na kruhovom objazde sa spýtal, kde to bude, načo mu sťažovateľ povedal, že smer [REDACTED] a na základe jeho žiadosti mu zastavil za [REDACTED] kde sťažovateľ vystúpil a povedal, aby pre neho prišli, keď vybaví svoje veci. Keď sa vrátili autom na miesto, kde vystúpil sťažovateľ, čakali asi 20 – 30 minút, obvinená [REDACTED] po celý čas sedela v aute vedľa neho a pozerali do svojich mobilov, keď prišiel sťažovateľ, sadol si na miesto za [REDACTED] a podal jej igelitové priesvitné zatváracie vrečko s bielou kryštalickou látkou, ktoré [REDACTED] zobrala, dala do krabičky od cigariet a položila na palubnú dosku. Následne sa obvinený [REDACTED], kde pôjdu tankovať, načo mu povedala, že nemá peniaze a že mu dá z toho, a ukázala na bielu kryštalickú látku, s čím on súhlasil, tušil, že ide o pervitín. [REDACTED] mu z neho odsypala a toto vrečko bolo u neho nájdené počas osobnej prehliadky a následne boli zadržaní. Zo zápisnice o prehliadke motorového vozidla značky [REDACTED] vyplýva, že v priehradke pred spolujazdcom vpredu bola nájdená cigaretová krabička, do ktorej bolo vložené igelitové vrečko s bielou kryštalickou látkou. Krajský súd uviedol, že súčasťou vyšetrovacieho spisu je aj znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „kriministický ústav“), kde vykonaním DNA analýzy biologickej stopy – steru z igelitového vrečka bola zistená zmiešaná stopa DNA pochádzajúca od dvoch osôb, pričom vzorka odobratá od obvinenej [REDACTED] spadala svojím DNA profilom do DNA profilu tejto zmiešanej biologickej stopy. Zo znaleckého posudku kriministického ústavu vyplýva, že v prípade látky nájdenej pri prehliadke osobného motorového vozidla – igelitového vrečka, ktoré mal obvinenej [REDACTED] podľa jej výpovede a výpovede obvineného [REDACTED] podať sťažovateľ, išlo o kryštalickú látku s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu s celkovou hmotnosťou 0,75 g s priemerným 52,9 % obsahom metamfetamínu, pričom z tohto množstva by bolo možné vyrobiť 10 až 40 bežných jednotlivých dávok schopných ovplyvniť psychiku konzumenta.

Zo znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia toxikológie vyplýva, že biologický materiál – moč sťažovateľa obsahoval amfetamín a metamfetamín, moč obvinenej [REDACTED] bol pozitívny na THC a rovnako amfetamín a metamfetamín. Moč obvineného [REDACTED] bol pozitívny na THC. V prípade rozboru krvi sťažovateľa bola zistená koncentrácia amfetamínu v krvi 11,38 ng/ml a metamfetamínu 48,96 ng/ml, u obvinenej [REDACTED] bola

koncentrácia v krvi amfetamínu 56,49 ng/ml a metamfetamínu 148,01 ng/ml. V doplnku k znaleckému posudku znalkyňa uviedla, že metamfetamín – pervitín je syntetická droga, ktorá sa vyrába z efedrínu, resp. v súčasnosti z pseudoefedrínu. Znalkyňa uzavrela, že v žiadnom prípade po požití pseudoefedrínu vo forme tabliet PARALEN GRIP a CLARINASE REPETABS sa tento v organizme človeka nemôže premeniť na metamfetamín – pervitín a jeho metabolit – amfetamín. Zo znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie vyplýva, že sťažovateľ netrpí žiadnou duševnou chorobou ani poruchou. Znalkyňa u sťažovateľa zároveň zistila aj experimentálne užitie marihuany a pervitínu, no nebola uňho zistená závislosť od omamných a psychotropných látok. Táto znalkyňa znalecky vyšetrila aj obvinenú [REDAKOVANÉ], u ktorej zistila syndróm závislosti od pervitínu a marihuany. Znalkyňa z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie v znaleckom posudku uviedla, že obvinený [REDAKOVANÉ] trpí poruchami psychiky a správania zapríčinenými dlhoročným a pravidelným užívaním kanabinoïdov (marihuany), aktívnou závislosťou v II. – III. štádiu vývoja drogovej závislosti, pričom užívanie metamfetamínu (pervitínu) vykazuje u obvineného [REDAKOVANÉ] znaky zneužívania (škodlivého užívania).

Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že doteraz zabezpečené dôkazy nasvedčujú, že skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú tu dôvody na podozrenie, že ho sťažovateľ spáchal aj napriek tomu, že jeho spáchanie popiera. Sťažovateľa naďalej usvedčujú obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých výpovede boli vykonané v prítomnosti obhajkyne sťažovateľa. Zákon pre existenciu dôvodov väzby nevyžaduje jednoznačné preukázanie viny obvineného, postačuje dôvodné podozrenie, že obvinený sa stíhaného skutku dopustil. Z tohto pohľadu je podľa názoru krajského súdu naďalej splnený materiálny predpoklad pre rozhodnutie o väzbe. V súvislosti so sťažovateľom namietanou nevierohodnosťou obvinených [REDAKOVANÉ] krajský súd konštatoval, že títo užívanie návykových látok priznali. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že pri trestných činoch v súvislosti s omamnými a psychotropnými látkami vystupujú vo všeobecnosti, či už ako svedkovia, alebo obvinení či spoluobvinení, v drvivej väčšine prípadov osoby drogovo závislé, resp. osoby, ktoré sú konzumentmi omamných a psychotropných látok, aj keď sa u nich závislosť nerozvinula. Sťažovateľ aj podľa vlastnej výpovede poznal obvinenú [REDAKOVANÉ] niekoľko rokov, mal vedomosť, že je užívateľkou pervitínu, v jej spoločnosti sa 3. júla 2020 nachádzal niekoľko hodín dobrovoľne, boli v kamarátskom vzťahu. Psychiatrické vyšetrenie pritom nespochybnilo výpovede obvinenej [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], keďže u nich neboli zistené také choroby alebo poruchy, ktoré by ich výpovede z hľadiska zdravotného stavu diskvalifikovali. A napokon v odobratom biologickom materiáli sťažovateľa bola znaleckým posudkom zistená prítomnosť amfetamínu a metamfetamínu, teda podľa záverov znaleckého posudku mal sťažovateľ jednoznačne pervitín užiť, pričom znalkyňa vyvrátila jeho obranu, že by išlo o následok užitia bežných liekov. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa spochybňujúce závery znalkyne, krajský súd uviedol, že skúmanie jej záverov bude predmetom ďalšieho dokazovania, kde je možný výsluch znalkyne, pričom strany môžu predložiť aj vlastný znalecký posudok či odborné vyjadrenie.

19. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd uviedol, že obavu, že sťažovateľ v prípade prepustenia na slobodu bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať, odôvodňuje predovšetkým samotná osoba sťažovateľa, ktorý bol, vychádzajúc z odpisu registra trestov, ako aj z obsahu rozhodnutí, v minulosti raz súdne

trestaný pre zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pričom výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov, ktorá plynie do 26. júla 2022. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ sa mal dopustiť ďalšej závažnej trestnej činnosti – zločinu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, počas plynutia skúšobnej doby pre iný zločin a ani plynutie skúšobnej doby ho neodradilo od páchania ďalšej pomerne závažnej trestnej činnosti. Navyše z výpovede obvinenej ██████ vyplýva, že sťažovateľ mal byť užívateľom pervitínu po dobu piatich rokov, z čoho tiež vyplýva obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti v súvislosti s užívaním omamných a psychotropných látok.

20. Krajský súd napokon posudzoval aj možnosť nahradenia väzby sťažovateľa, pričom v tejto súvislosti konštatoval, že z dosiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že sťažovateľ mal zadovážiť pervitín aj napriek tomu, že mu plynula skúšobná doba podmienene odsúdenia pre iný závažný trestný čin (zločin), v rámci ktorého sa sťažovateľ podroboval dohľadu probačného a mediačného úradníka, keď mu bola daná možnosť viesť riadny život, pričom sa od neho očakávalo vedenie riadneho života a nepáchanie nielen trestnej činnosti, ale ani len priestupkov. Krajský súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu, že väzbu sťažovateľa nie je možné nahradiť ani písomným sľubom, ani dohľadom probačného a mediačného úradníka a ani zárukou dôveryhodných osôb (švagra sťažovateľa a kňaza, ktorých síce krajský súd považuje za dôveryhodné osoby, avšak nepovažuje za reálne, že by títo vedeli ovplyvniť konanie sťažovateľa do takej miery, aby ňu úplne eliminovali páchanie trestnej činnosti, keď aj podľa výpovede obvinenej ██████ má byť obvinený dlhodobým užívateľom pervitínu). Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, krajský súd konštatoval, že sťažovateľovi bol podmienene odložený výkon trestu odňatia slobody s tým, že tento sa mal podrobiť takému dohľadu, no napriek tomu sa mal dopúšťať závažnej trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo aktuálne vznesené obvinenie, a preto ani tento inštitút nepovažoval krajský súd za efektívny pre nahradenie väzby. Taktiež ani technické zariadenie na monitorovanie pohybu sťažovateľa by podľa názoru krajského súdu obvinenému dostatočne nezabránilo v pokračovaní páchania trestnej činnosti, keďže tejto by sa mohol aj naďalej dopúšťať, či už v mieste výkonu práce, alebo cestou do práce.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú zaujatosť sudkyne pre prípravné konanie z dôvodu, že namietaná sudkyňa pre prípravné konanie prejedukuje rozhodnutie vo veci samej a sťažovateľa napriek prezumpcii neviny považuje za vinného, ako aj z dôvodu, že namietaná sudkyňa pre prípravné konanie „vykonáva nadprácu“, keďže iniciatívne vyhľadáva ďalšie dôkazy proti sťažovateľovi, krajský súd v podstatnom uviedol, že okresný súd v predmetnom rozhodnutí opakovane uvádzal, že pokiaľ ide o otázku viny a definitívneho hodnotenia dôkazov, toto je možné len v meritórnom rozhodnutí súdu po podaní obžaloby. Krajský súd v tejto súvislosti zároveň uviedol, že na siedmej strane predmetného uznesenia okresného súdu je síce uvedené, že sťažovateľ „sa dopustil ďalšieho závažného trestného činu“, aj keď správne malo byť uvedené, že „sa mal dopustiť trestného činu“, avšak na ďalších dvoch miestach v tomto uznesení okresného súdu sa uvádza, že nejde v tomto prípade o meritórne rozhodnutie o vine či nevine obvineného. Na sťažovateľovu námietku, že namietaná sudkyňa pre prípravné konanie „vykonáva nadprácu“, keďže iniciatívne vyhľadáva ďalšie dôkazy proti sťažovateľovi, krajský súd reagoval konštatovaním, že sudkyňa v napadnutom uznesení okresného súdu len poukázala

na niektoré listiny, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu. Krajský súd vyhodnotil, že v prípade námietky zaujatosti vznesenej sťažovateľom ide o námietku zaujatosti proti procesnému postupu sudkyne pre prípravné konanie, o ktorej sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná.

22. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Skutočnosti, ktoré konajúce súdy prezentovali ako dôvody podporujúce preventívnu väzbu, ktorá bola u sťažovateľa ustálená, a ktoré zároveň podľa súdov vylučujú možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, sa nejavia ústavnému súdu ako vágne a nepresvedčivé, práve naopak, hodnotí ich ako dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné.

Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

23. Ťažiskom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je jeho snaha spochybniť výsledky dôkazného procesu, pričom svoju argumentáciu takto zameriava predovšetkým proti svedectvám spolupracujúcich obvinených.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane judikuje, že pri rozhodovaní o väzbe obvineného sa nerozhoduje o jeho vine, resp. nevine, ale sa posudzuje len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe obvineného zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania skutku vyšetrovaného trestného činu, keď hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020).

24. Uvedené úvahy sťažovateľa o porušení jeho základných práv konajúcimi súdmi vníma ústavný súd ako tendenčné. Z celého súboru doteraz zistených rozhodujúcich skutkových okolností si sťažovateľ vyberá len skutočnosti, ktoré sú v jeho prospech. Tento postup je pochopiteľný, z pohľadu sťažovateľa logický a prípustný, ide o formu realizácie jeho práva na obhajobu v tomto štádiu trestného konania. Je však nevyhnutné dodať, že úlohou všeobecných súdov – rozhodujúcich aj o väzbe – je posúdiť všetky relevantné okolnosti veci, teda aj tie, ktoré svedčia v prospech obvineného a aj v jeho neprospech. Po preskúmaní predmetnej veci ústavný súd dospel k záveru, že konajúce súdy túto povinnosť realizovali a realizovali ju v ústavne akceptovateľnej kvalite. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že v neprospech sťažovateľa vyznievajú predovšetkým výpovede spoluobvinených – ██████████ ■ ██████████, ktorí sú užívateľmi drog, avšak znalecké posudky neuviedli také poruchy zdravia, ktoré by činili v tomto štádiu konania ich výpovede nevierohodnými. Títo obvinení zotrvali na svojich výpovediach aj počas konfrontácie so sťažovateľom. V neprospech sťažovateľa je aj analýza jeho biologického materiálu s pozitívnym nálezom amfetamínu a metamfetamínu, pričom znalkyňa z odboru toxikológie v doplnení znaleckého posudku vyvrátila obranu sťažovateľa a uviedla, že takýto nález je vylúčený po požití tabliet PARALEN GRIP a CLARINASE REPETABS. Krajský súd uviedol, že táto skutočnosť

nasvedčuje tomu, že sťažovateľ v rámci skúšobnej doby za predchádzajúce odsúdenie užil drogy. V tomto kontexte zohľadnil aj tvrdenie [REDAKOVANÉ] že sťažovateľ je dlhodobým užívateľom pervitínu. Pri konštatovaní dôvodov preventívnej väzby krajský súd primárne zohľadnil osobnosť sťažovateľa, ktorý už bol právoplatne odsúdený za iný skutok.

25. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa v jeho trestnej veci, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v rámci záverov vyplývajúcich aj z odôvodnenia predmetného rozhodnutia okresného súdu adresne a dostatočne určito predostiera svoje skutkové závery odôvodňujúce väzbu sťažovateľa, jeho argumenty vyznievajú presvedčivo a podľa názoru ústavného súdu sú primeraným zdôvodnením potreby väzobného stíhania sťažovateľa, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru k čl. 5 ods. 1 písm. c), podľa ktorého *argumentum a simili* „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz Khudoyorov proti Rusku, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, § 131 a 157, srov. Též Miminoshvili proti Rusku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 20197/03, bod 69].“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012.).

26. Pokiaľ ide ďalšiu argumentáciu sťažovateľa, v zmysle ktorej sa krajský súd riadne nezaoberal námietskou zaujatosti vznesenou sťažovateľom proti sudkyňi pre prípravné konanie, ústavný súd konštatuje, že krajský súd na námietku zaujatosti vznesenú sťažovateľom adekvátne reagoval poukazom na konkrétne ustanovenie procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, t. j. na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, a uviedol dôvody, prečo aplikoval práve túto normu (bližšie pozri bod 21 odôvodnenia tohto uznesenia). Podľa názoru ústavného súdu forma odpovede krajského súdu, ako aj jej obsah plne zodpovedajú zneniu, zmyslu, ale aj účelu použitého ustanovenia Trestného poriadku.

Nemožno teda akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd sa jeho námietskou zaujatosti riadne nezaoberal, práve naopak, touto sa náležite zaoberal, avšak výsledkom tejto jeho činnosti bol záver, že príslušné zákonné ustanovenie mu nedovoľovalo o námietke konať, čo je z hľadiska ochrany práv sťažovateľa podstatným.

27. Nadväzujúc na uvedený záver ústavného súdu o adekvátnej reakcii krajského súdu na predmetnú námietku zaujatosti vznesenú sťažovateľom, možno zároveň konštatovať, že krajským súdom bolo rozhodnuté o celej predmetnej žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu, a teda je bezpredmetnou námietka sťažovateľa, že nebolo urýchlene rozhodnuté o celej jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, keďže podľa názoru sťažovateľa krajským súdom nebolo rozhodnuté o ním vznesenej námietke zaujatosti.

28. Právne závery odôvodnenia napadnutého väzobného rozhodnutia krajského súdu (v spojení s predmetným rozhodnutím okresného súdu) korešpondujú so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle (majú totiž logickú podobu, kde argumenty sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné), ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd súčasne zastáva názor, že konajúcimi súdmi prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych

noriam (príslušných ustanovení Trestného poriadku o väzobnom rozhodovaní) nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu. Konajúce súdy sa teda posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberali dostatočne, náležite a primerane.

29. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru:

30. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri napr. *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novšej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

31. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie konkrétne ktorého práva podľa čl. 5 ods. 1 namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

32. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou je napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

33. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti a upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESĽP, podľa ktorej je čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľný na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, teda aplikovateľný nie je (II. ÚS 81/2017).

34. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy:

35. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 13 ods. 4 ústavy, podľa ktorého sa pri obmedzovaní základných práv a slobôd musí dbať na ich podstatu a zmysel, ústavný súd konštatuje, že označený článok ústavy neupravuje základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy.

36. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa tých článkov ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (IV. ÚS 120/2021).

37. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

Len pre úplnosť ústavný súd na záver k návrhu sťažovateľa, aby ho ústavný súd prepustil na slobodu a uložil mu povinnosť podrobiť sa dohľadu probačného a mediačného úradníka, prijal písomný sľub sťažovateľa a záruku dôveryhodnej osoby, dodáva, že o nahradení väzby miernejšími prostriedkami by ústavný súd nemal právomoc rozhodovať ani v prípade vyhovenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, o to menej v situácii, keď ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu